

TANYADA

Publicació nacional d'Endavant,
Organització Socialista d'Alliberament Nacional.
Núm 9,V època. Febrer de 2010

 "És necessari somniar, però amb la condició de creure en els nostres somnis"

10 (+5) anys de lluita i organització. 10 (+5) anys de compromís en la construcció de l'alternativa socialista als Països Catalans.

El juliol de 2000, al Museu del Vi de Vilafranca del Penedès l'Assemblea Nacional de la Plataforma Unitària Acció decidia la seua dissolució i la fundació d'un nou instrument de lluita i organització per a les classes populars catalanes en la consecució de la independència i el socialisme: Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional.

Els 5 anys de treball de la PUA i els 10 anys de feina continuada d'Endavant (OSAN) que complim en aquest iniciat 2010 ens han de servir per a reflexionar sobre la situació en què es trobava l'Esquerra Independentista i el desplegament polític realitzat en els darrers 15 anys. Amb humilitat, podem assegurar que Endavant (OSAN) ha estat una eina imprescindible, única, per a vincular l'Esquerra Independentista als moviments populars i de classe dels Països Catalans. La mobilització antifeixista, la implicació en okupacions, l'impuls de coordinadores i plataformes de treball unitàries, la consolidació de les candidatures municipalistes, la iniciativa en favor d'accions de desobediència, la presència en campanyes antiimperialistes i anticapitalistes, el suport als presos polítics catalans, la denúncia de la crisi capitalista i de les miserables condicions laborals, o la participació en espais per l'Autodeterminació i contra els Estatuts, són algunes de les iniciatives polítiques en què Endavant (OSAN) intervé. I ens deixem moltes.

La decidida aposta per la confluència i la coordinació de l'Esquerra Independentista és, així mateix, un dels eixos principals de treball d'Endavant (OSAN). A través de la primerenca Coordinadora Unitària per la Independència i el Socialisme, el Procés de Vinaròs, i l'actual Coordinadora de l'Esquerra Independentista, que tants bons fruits respecte a la unitat d'acció i la feina comuna ha concretat des de 2007. L'objectiu de consolidar un moviment polític autònom, de classe i amb un programa polític que aconseguisca sumar més i més sectors en la consecució de la independència i el socialisme està més prop ara que fa 15 anys. Però encara ens queda molt per fer, moltes dificultats per superar i moltes errades, perquè en aquest anys n'hem comès moltes, per subsanar.

Tota aquesta lluita ha comportat per a la militància d'Endavant (OSAN) persecució i repressió judicial i policial. Desenes de companys i companyes han comprovat, en les seues pells, el caràcter antidemocràtic de l'estat espanyol. En 15 anys desenes de militants han estat perseguits, colpejats i amenaçats. Detinguts, torturats i condemnats. Aquest és el preu que hem hagut de pagar, però que no ens detindrà, tampoc en els pròxims 10 anys. És el preu a pagar per un creixement sense pressa però sense pausa i, sobretot, sense renúncies.

Índex

Editorial	.p2
Socioeconomia	
La crisi capitalista condemna a la misèria milions de catalanes	.p3
Independentisme	
Valoració de la jornada de consultes per la independència del 13 de desembre	.p6
La unitat popular als nostres pobles	.p8
Internacional	
Les estratègies de l'imperialisme a Amèrica Llatina i al Pròxim Orient	.p11
Un primer pas pel procés democràtic: Principis i voluntat de l'Esquerra Abertzale	.p14
Novetats	.p17

TANYADA

Coberta: Helios Gómez
"Viva Octubre" (1935)
Cita: Vladimir Ilich Ulianov, Lenin

Edita: Endavant (OSAN)
 Consell editor, comissió de comunicació
Barcelona, La Barraqueta
 c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona
 Tel. 93 213 90 71
València, Nou Racó de la Corbella
 c. Maldonado 46, baixos, 46001, València

propaganda@endavant.org
 www.endavant.org

Llicència Creative Commons
Reconeixement compartir amb la mateixa
llicència (by-sa) 3.0

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 - Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
 - Si transformeu o modifiqueu aquesta obra per generar-ne una obra derivada, només podreu distribuir l'obra resultant amb la mateixa llicència, una de similar o una de compatible.

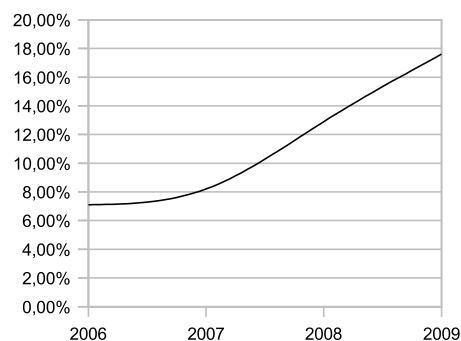
Tirada: 700 exemplars - **Tanyada** es realitza amb Scribus, eina de programari lliure

La crisi capitalista condemna a la misèria milions de catalanes

La profunditat de la crisi capitalista, la intensitat dels seus efectes negatius sobre les classes populars, i les polítiques econòmiques que pretenen mantenir els immensos marges de beneficis de l'oligarquia, seran les claus per a entendre l'evolució de la crisi al llarg del 2010.

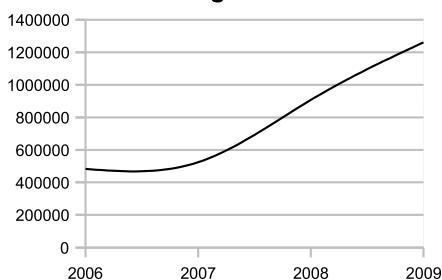
En efecte, les dades sobre l'atur als Països Catalans al llarg dels 9 primers mesos del 2009 incideixen en el fet que, malgrat els diversos plans plantejats i circumstàncies estacionals (campanya turística estival, Plan E, pla d'ajudes al sector automobilístic, per exemple), als Països Catalans la dinàmica continua sent la de la destrucció d'ocupació. Segons les estadístiques de l'Enquesta de Població Activa (EPA), fins a setembre de 2009 eres més de 1.200.000 persones les que es trobaven en l'atur als Països Catalans. Ara bé, per tal de frenar la línia ascendent de la desocupació, el Ministeri de Treball espanyol ha decidit treure de l'EPA a totes aquelles persones aturades que es troben fent cursos de formació a través de les diferents agències d'ocupació autonòmiques. Uns 500.000 treballadors es troben en aquesta situació, així que a l'espera de les dades del quart trimestre de 2009, podem parlar fàcilment de 2.000.000 de treballadores en l'atur als Països Catalans i d'unes taxes pròximes al 30%.

Índex d'atur als Països Catalans

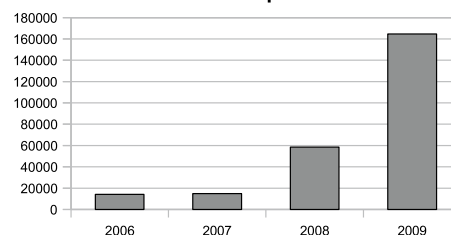

Aquest creixement de l'atur ve acompanyat, també, de la destrucció del teixit industrial i productiu. Si en 2008 es produïren un total de 2239 Expedients de Regulació d'Ocupació que afectaren a 58.000 treballadores catalanes, en els tres primers trimestres de 2009 els EROs es multiplicaren fins a 6450, expulsant dels seus llocs de treball a 164.000 obrers, quasi el triple que l'any anterior.

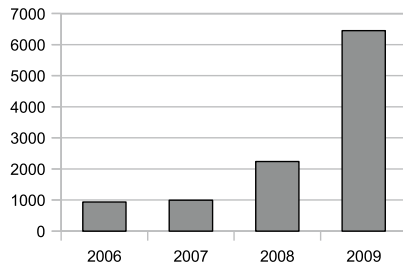
Aturats registrats als PPCC

Treballadors afectats per EROs als PPCC

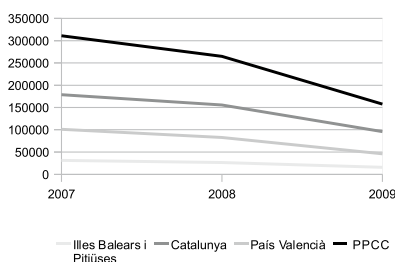
EROs als PPCC

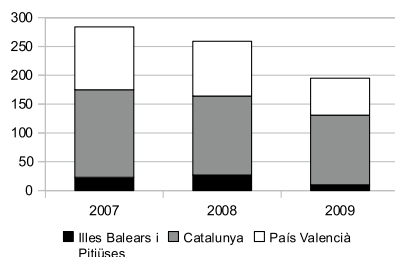
Amb el capitalisme, treballar és morir

Entre el 2007 i setembre de 2009 l'atur havia pujat als Països Catalans un 140%; en canvi els accidents laborals només han baixat un 49'3%, i la mortalitat laboral un 30'2%. A menys persones treballant, allò lògic és que es produïsquen menys accidents, en la mateixa proporció. Però no és així, malgrat que han baixat les xifres totals, no ho han fet en la mateixa proporció les relatives, com acabem d'indicar. La crisi està provocant que treballar siga cada dia més perillós, i que proporcionalment siga més freqüent tenir accidents o morir ara mateix que fa dos anys. En els nou primers mesos de 2009, s'havien produït als Països Catalans un total de 157595 accidents

Accidents laborals Jornada laboral+in itinere

Mortalitat laboral Jornada laboral+in itinere

laborals, sumant els ocasionats al llarg de la jornada laboral i in itinere (això és, en el desplaçament al lloc de treball) que havien causat la mort de 195 treballadores.

L'estafa del Pla E

8.000 milions d'euros van intentar ser la taula de salvació del govern Zapatero davant la crisi. 8.000 milions d'euros per frenar l'augment de l'atur, l'allau d'Expedients de Regulació d'Ocupació i el creixement de la misèria entre les classes populars. Després d'un any, cap balanç positiu se'n pot extreure del Pla E, si més no per a les treballadores dels Països Catalans. El Govern espanyol ha invertit més de 1.500 milions d'euros als Països Catalans en el Pla E, que s'han destinat a fer 6.961 obres i que han ocupat 112.000 treballadors, el 40% dels quals provinents de l'atur. Després d'un any, doncs, per a la única cosa que ha servit el Pla E ha estat per a injectar líquid a les empreses de la construcció, ja que és aquest sector l'únic destinatari de les ajudes estatals. En general, la injecció econòmica ha servit per a refer places i parcs, construir noves carreteres, canviar l'enllumenat públic, i refer equipaments esportius. Tot molt bonic i necessari, sí, però realment insubstancial en allò fonamental: establir les bases productives per a superar la crisi.

Així, les inversions del Pla E han anat destinades precisament a no ensorrar definitivament les empreses especulatives i els magnats de la construcció, en una sort de New Deal a l'espanyola, que ve a dir diners per a uns i atur per als altres. Les grans constructors, que han acaparat el 22% de les adjudicacions del Pla E, han estat les úniques beneficiàries, ja que han pogut mantenir l'entrada de capital, aquesta vegada provinent dels fons públics. L'estat espanyol s'ha comportat, d'aquesta manera,

com el garant institucional del gran capital i el defensor dels interessos de classe de la burgesia, responsable precisament de la crisi.

Estat espanyol, l'estat de la burgesia

El Pla E continuarà en 2010, amb una injecció de 5.000 milions d'euros més. Aquestes ajudes del Govern al gran capital han estat la dinàmica del darrer any. El sector de l'automòbil ha rebut 3.000 milions d'euros gràcies a les seues amenaces de deslocalització de la producció, com ha passat a Seat o a Ford. Però és la banca la que s'emporta el gruix dels diners públics: fins el moment, ha ingressat 150.000 milions d'euros. Així, mentre l'atur i la misèria no han fet més que augmentar entre les classes populars, les polítiques governamentals només han buscat la salvació del gran capital, el manteniment dels grans beneficis empresarials, i la continuació del model productiu fonamentat en la construcció i l'especulació.

Els anuncis d'una enigmàtica llei d'economia sostenible, de la qual encara sabem ben poc, de segur que no solucionarà les jornades de 14 hores, ni l'obligació de signar contractes en blanc, ni la subcontractació, ni els accidents laborals, ni la precarietat, ni la progressiva reducció dels salaris, ni les hores extres forçades, els veritables eixos de la problemàtica laboral de la classe treballadora. I de segur que no solucionarà el veritable drama de la nostra classe social: el creixement de l'atur i la depauperació progressiva de les classes populars, malgrat els intents pacificadors dels sindicats grocs o de l'almoïna dels 420 euros.

2010: perspectives de lluita per a la classe obrera

Sense cap ànim adivinatori, entenem que el 2010 es presenta com un any carregat de dificultats per a la classe

obrera, ja que la crisi es farà més profunda i les seues conseqüències sobre el conjunt de la classe treballadora la portaran a l'abisme, si és que ja no ho està. Així, creiem que totes les situacions dramàtiques que s'han anat produint al llarg dels darrers dos anys s'intensificaran al llarg del 2010:

- Centenars de milers de famílies sense cap cobertura econòmica.
- Augment dels desnonaments.
- Nova reforma laboral fins a aconseguir l'acomiadament lliure.
- La crisi la paguem els treballadors: congelació salarial, augment de l'IVA al 18%, fi de la deducció dels 400€ de la renda.
- Continuació de la destrucció de l'ocupació i consolidació d'un gran exèrcit d'aturats, que comportarà la intensificació de la precarietat laboral, salaris baixos, elevades jornades de treball, reducció de drets laborals, accidents i misèria.
- Intensificació de la persecució als immigrants.

- Exclusió de la dona del mercat laboral, degradació de les seues condicions de treball i augment de la desigualtat respecte a l'home.
- Paper clau del sindicalisme groc com a garant de la pau social.

**El repte ideològic: no hi ha solució dins del capitalisme.
El repte polític: organitzar la classe treballadora**

Davant aquesta situació, que ha deixat de ser conjuntural per a esdevenir estructural, l'Esquerra Independentista i el conjunt de les forces revolucionàries, entre les quals es troba Endavant (OSAN), hem de plantejar-nos, tal com hem vingut repetint des de fa dos anys, dos reptes, un d'ideològic i un altre de polític. El primer és ser capaços de transmetre a les classes populars que la crisi capitalista no és casual, sinó que és intrínseca al propi sistema econòmic que l'ha provocada; que el capitalisme no té

preparada una marxa enrere, una tornada a la situació anterior a 2007, sinó una profundització en l'explotació dels treballadors i sobre els recursos naturals del Planeta per tal de mantenir els seus beneficis, que agreujarà el canvi climàtic (el fracàs de la Cimera sobre el Clima de Copenhague n'és el darrer exemple); que aquesta crisi no se solucionarà amb reformes cosmètiques, sinó amb la destrucció del sistema que l'ha generada i la construcció del socialisme.

El segon repte, el polític, derivat del primer, serà el d'articular al voltant d'un programa polític de classe al conjunt de les treballadores, el d'organitzar els obrers i aturats en una força transformadora i hegemònica, capaç d'esdevenir un instrument unit front les agressions del capital.

Valoració de la jornada de consultes per la independència del 13D

Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional, vol adreçar les següents reflexions en relació a la jornada de consultes per la independència celebrada el passat 13 de desembre:

I

En primer lloc, volem destacar que les consultes d'aquest 13 de desembre han estat una de les majors mobilitzacions independentistes de la història dels Països Catalans. La participació de prop de 200.000 persones en les consultes organitzades des del teixit social de 166 municipis del Principat de Catalunya representa una demostració de força per part de l'independentisme que ha de ser tinguda en compte pels estats que ens oprimeixen i per les forces polítiques que els legitimen: en determinats llocs, la participació en aquestes consultes ha estat superior als vots a favor obtinguts per l'Estatut de la vergonya en el referèndum de l'any 2006 o en el referèndum de la Constitució Europea de 2005.

La capacitat d'organització demostrada pel poble català a través de les plataformes organitzadores de les consultes, així com la participació, per primera vegada en la història, de persones immigrades, a qui l'Estat espanyol nega el dret a vot en la resta de conteses electorals, demostra que els Països Catalans estan destinats a ser un projecte al servei de les classes populars i no dels interessos polítics i econòmics de les classes dominants.

II

Cal denunciar també l'oportunisme dels partits polítics que, pensant en la campanya electoral de les properes eleccions al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya volen augmentar

la seva representació institucional i aprofitar les consultes per maquillar la seva dependència total al projecte autonòmic, i la seva renúncia a exercir qualsevol desafiament contra l'Estat i les seves institucions, i

Cal denunciar els partits obertament espanyolistes que han intentat atiar el fantasma de l'enfrontament civil entre catalans, o que han optat per menysprear el compromís de milers de persones voluntàries: per aquests partits, i pels seus dirigents, la mobilització i participació real de centenars de milers de persones no entra en les seves prioritats electorals ni polítiques.

De la mateixa manera la posició de sectors polítics i socials favorables al manteniment del sistema constitucional i autonòmic espanyol ha determinat el paper jugat pels mitjans de comunicació (incloent els mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió), que han silenciats o menyspreat les consultes per la independència. Aquest tractament contrasta amb el que dispensen a qualsevol altra contesa electoral convocada per les institucions. Aquests mitjans demostren que, en contra de la independència que pregonen respecte a qualsevol poder, estan lligats als interessos de l'Estat i de les classes dominants i menyspreen qualsevol iniciativa popular que pugui qüestionar-los.

III

L'anàlisi acurada dels resultats mostra els diferents nivells de consciència nacional segons els municipis i el territori. En general, i més enllà d'alguns casos

particulars, la participació demostra que encara estem a les beceroles del procés d'alliberament nacional i de ruptura amb els estats opressors. Queda encara molt trajecte per recórrer per assolir una mobilització suficient - massiva, popular i sostinguda - per encarar un procés d'aquesta envergadura, tant al Principat com a la resta de territoris catalans.

Malgrat els meritoris resultats obtinguts, la jornada del 13 de desembre ha posat sobre la taula la dificultat per mobilitzar segments importants de la població de municipis petits, mitjans i grans com els de l'àrea metropolitana de Barcelona. Són moltes les poblacions catalanes d'aquesta zona, i de moltes altres comarques molt poblades, on els processos de les consultes encara no han tingut lloc, i on fins i tot encara no s'ha plantejat la possibilitat que això passi, i cal recordar que és en aquests territoris on es concentra la major part de la població del Principat de Catalunya.

Des d'Endavant també volem remarcar que aquests referèndums només s'han celebrat al Principat i que han de ser els Països Catalans en la seva totalitat els que decidixin el seu futur. A l'hora de valorar els resultats, doncs, cal tenir en compte que a la majoria dels municipis els i les participants votaven per la independència de Catalunya i no es tenia en ment el conjunt dels catalans i catalanes.

IV

Des d'Endavant creiem fermament que només l'esquerra independentista té la voluntat

política d'impulsar un procés d'alliberament que abasti tota la nació, els Països Catalans, i la determinació per afrontar la necessària confrontació amb els estats opressors que un procés d'aquest tipus implica.

Recau en l'esquerra independentista la tasca de vincular les classes populars amb aquest procés d'alliberament. A més, només l'esquerra independentista pot impulsar el compromís de tots els sectors populars interessats en un procés d'aquesta mena, és a dir, una plena independència en el marc d'una Europa i una Mediterrània dels pobles i dels treballadors.

Cal treballar perquè els sectors populars que han impulsat les consultes s'impliquin en un moviment d'alliberament que vagi més enllà de mobilitzacions puntuals o de resposta a conjuntures concretes, per tal de convertir aquest desig d'independència en una possibilitat concreta i exercir d'altres maneres el nostre dret a decidir. Això vol dir

sobretot reforçar organitzacions polítiques i socials implantades arreu del territori dels Països Catalans, autònomes de les dinàmiques espanyoles i i immunes a la partició administrativa del nostre país.

V

Malgrat l'avenç innegable que suposa que milers de catalans i de catalanes hagin demostrat que la independència és un desig compartit per bona part de les classes populars catalanes, les consultes no deixen de ser una passa més en el llarg procés de la lluita per la independència del nostre poble. Un procés que reclama organització popular i de base, una disposició a la confrontació amb els poders imposats, i una mobilització política i social massives que encara són lluny de ser majoritàries arreu dels Països Catalans. L'esquerra independentista té el deure de lluitar en aquesta direcció.

Comarca	Cens	SI	%
Alt Empordà (7)	20071	2650	12,8
Alt Penedès (1)	32200	6720	20,87
Alta Ribagorça (1)	950	262	27,58
Anoia (2)	2445	586	23,97
Bages (8)	19583	4961	25,33
Baix Camp (3)	3252	1118	34,38
Baix Empordà (3)	11047	2730	24,71
Baix Llobregat (1)	3280	628	19,15
Baix Penedès (1)	4374	896	20,48
Berguedà (5)	19422	6097	31,39
Cerdanya (1)	318	112	35,22
Conca de Barberà (1)	198	63	31,82
Garraf (1)	54322	7918	14,48
Garrigues (8)	12476	3625	29,06
Garrotxa (15)	11287	4104	36,36
Gironès (11)	25033	7021	28,05
Maresme (10)	106758	24366	22,82
Noguera (2)	5665	1510	26,65
Osona (35)	118283	47134	39,85
Pla de l'Estany (11)	24315	8218	33,8
Pla de l'Urgell (4)	7019	2259	32,18
Ripollès (6)	12103	3165	26,15
Segrià (8)	10133	2398	23,67
Selva (5)	26524	7123	26,85
Solsonès (3)	7998	2104	26,31
Tarragonès (1)	5267	619	11,75
Urgell (1)	13340	2690	20,16
Vallès Occidental (6)	94351	20616	21,85
Vallès Oriental (7)	49802	11079	22,25
TOTAL (166)	702446	182772	26,02

Entre parèntesi, quantitat de municipis que participaren a les votacions del 13 D

La unitat popular als nostres pobles

Organitzades per l'esquerra independentista de les comarques centrals valencianes (Endavant (OSAN), Maulets, la CAJEI, el Col·lectiu El Rogle i Independentistes de la Safor), la localitat de Beniarrés (El Comtat) va acollir les I Jornades Municipalistes el darrer cap de setmana de novembre.

Amb aquest article la Tanyada vol presentar les intervencions principals d'aquesta jornada que plantejaren temes com la necessitat de impulsar la lluita institucional, les seves potencialitats i perills, així com els objectius i reptes de la CUP com a organització nacional de l'esquerra independentista.

Municipalisme i feina institucional

Partint de la seua experiència de 6 anys primer a l'equip de govern, i després a l'oposició, Anna Gabriel, la regidora de la CUP de Sallent va fer una exposició del que és la tasca institucional així com de les potencialitats del municipalisme. No va dubtar en afirmar que gràcies a la presència a les institucions és possible millorar significativament la incidència dels plantejaments de l'esquerra independentista. És a través de la representació institucional als Ajuntaments que pot obtenir-se una legitimitat difícilment substituïble de cara a la societat, que permet situar l'esquerra independentista a l'alçada de la resta de partits, almenys davant la majoria de la societat, fent possible que puguin debatre's socialment temes que si no quedarien marginats, com per exemple la denúncia de la repressió i de la tortura. Segons Gabriel, és també a través de la representació institucional que és possible incidir directament - amb més o menys força - en l'elaboració d'assumptes que afecten a totes les classes populars com poden ser els pressupostos municipals o els Plans Generals d'Ordenació Urbanística.

Però de la mateixa manera com la regidora independentista va voler convèncer de les possibilitats que obria la lluita institucional, també va advertir, a partir de la seua experiència personal i col·lectiva a Sallent, els perills que amaga aquesta mateixa forma de lluita. La funció fonamental de les Candidatures d'Unitat Popular, del treball municipalista de l'esquerra independentista és desvetllar els interessos que hi ha al darrera de la política a cada poble. En pobles petits com Sallent, però també com Beniarrés, Capellades, o qualsevol altre, això significa enfrontar-se amb els manaires, denunciar les injustícies i rebutjar favoritismes. L'honestetat i el compromís amb el col·lectiu són valors que han de guiar el treball de les CUP i, afegí, això no és fàcil i no tothom hi està disposat.

Segons Anna Gabriel, així com l'experiència ens fa aprendre a partir d'encerts i d'errors, el cas de la CUP de Sallent permet veure la facilitat de formar una llista electoral per un costat, però els problemes que poden sorgir si aquesta no té la fortalesa d'una sòlida estructura organitzativa, social, humana i ideològica al darrere. La lectura general que caldria extreure del cas de Sallent seria, en primer lloc, la necessitat d'una estructuració de l'esquerra independentista i els moviments socials al voltant de la candidatura; en segon lloc, que l'estructura organitzativa de la CUP, tant a nivell nacional com a nivell territorial, treballi per aportar eines als nuclis locals. De la mateixa manera, advertí de la necessitat d'un creixement responsable, conscient i equilibrat de les

La funció fonamental del treball municipalista de l'esquerra independentista és desvetllar els interessos que hi ha al darrera de la política a cada poble

Candidatures d'Unitat Popular. Segons Gabriel, seria una unitat popular real, fonamentada en els elements esmentats, a més de en la honestat de la seva militància i de les seves representants, la que donaria a la CUP referencialitat i legitimitat, i no els mitjans de comunicació ni els parlaments.

El municipalisme en la construcció dels Països Catalans

Per la seva banda, Joan Teran, militant d'Endavant(OSAN) i de la CUP de Barcelona, va fer un repàs històric a les experiències municipalistes de l'esquerra independentista als Països Catalans, des de les primeres experiències fins l'actualitat. El repàs històric prestà especial atenció al procés que seguí a la reactivació de l'AMEI l'any 1999, en el context de reactivació de les lluites populars de finals dels noranta del segle passat. Recordà com el Procés de Vinaròs, malgrat les seves limitacions, tingué la virtut d'aconseguir l'acord de la totalitat de l'esquerra independentista d'impulsar la lluita municipalista a través de les CUP, cosa que tingué com a conseqüència el progressiu desplegament de candidatures municipalistes primer a les eleccions de 2003 de forma

tímida i amb resultats desiguals, i després el posterior desplegament de les de 2007.

Els resultats obtinguts a les eleccions de 2007 poden ser qualificats d'un èxit relatiu. S'obtingué representació a diverses capitals de comarca, cosa que l'esquerra independentista no havia aconseguit mai, especialment en poblacions mitjanes i grans com Mataró, Manresa, Vilanova, Vilafranca o Vic. Però és necessari tenir en compte que el desplegament territorial fou encara molt limitat a nivell nacional: només es presentaren candidatures al 2% dels municipis dels Països Catalans, cosa que representava al voltant del 11% de la seva població total, obtenint en els municipis en què es presentaven un 2,04% dels vots respecte el cens total.

En qualsevol cas, l'experiència del 2007 representà un salt qualitatiu per l'organització que obligà a plantejar dins les CUP una sèrie de debats que conduïren a un cicle de 5 assemblees nacionals que es va tancar el passat mes d'octubre a Tarragona amb l'elecció d'un nou Secretariat Nacional. El cicle començà el juny de 2007 a Sant Celoni amb l'elecció d'un Secretariat Nacional després de les eleccions municipals; continuà a Manlleu el

juliol de 2008 amb la constitució d'una nova estructura organitzativa que convertia l'anterior coordinadora de candidatures en una organització nacional; es consolidà a Mataró el gener de 2009 amb l'aprovació d'una ponència estratègica, "L'alternativa necessària"; i clogué el juny de 2009 a Girona amb l'aprovació d'un full de ruta que rebutjava participar en les properes eleccions al Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya i que marcava com a objectiu principal de l'organització les eleccions municipals de 2011.

En relació a la situació actual de la CUP, Teran presentà el projecte de la CUP com un projecte en construcció que necessita de la participació de molta gent, especialment, de la militància de l'esquerra independentista i de les lluites populars d'arreu dels Països Catalans per esdevenir un referent nacional. Plantejà el debat al voltant de la referencialitat com un procés col·lectiu en el qual tots els sectors que es situen al voltant de la unitat popular hi té molt a dir i en què tothom és necessari, i en què la coordinació de l'esquerra independentista hi juga un paper clau, tal i com es reconeix en els documents aprovats per la militància de la CUP a Mataró i a Girona.

Finalment, convidà a tota la militància de l'esquerra independentista i de les lluites populars a participar del procés d'elaboració del Programa Marc perquè el 2011 la CUP pugui presentar llistes arreu dels Països Catalans: entre totes i tots cal presentar un programa d'unitat popular que pugui representar les aspiracions de construcció nacional i transformació social d'amplis sectors populars. És a través de processos participatius amplis com la CUP pot esdevenir un referent de lluita en un moment de crisi institucional i social que reclama de la presentació d'una alternativa en clau nacional i social.

Municipalisme i unitat popular

Per acabar les jornades, dos membres de la candidatura Gent de Gramenet van exposar la seua experiència de lluita en una ciutat castigada per les polítiques especulatives del PSOE. La cooptació i absorció per part d'aquest partit del ric teixit associatiu del temps de la transició, ha pogut ser revertit amb una feina pacient al voltant de plataformes populars.

Després d'una època d'okupació de locals per què no n'hi havia, perquè el teixit associatiu no hi tenia accés lliure, s'ha arribat a la situació actual en què els sectors de l'àmbit de la unitat popular n'autogestionen 8. Aquests locals alberguen diferents projectes rupturistes, d'immigrants, d'amistat amb Cuba... junt amb d'altres projectes una cooperativa de consum o l'Assemblea de Joves de Gramenet del Besòs, un referent a nivell juvenil, que aglutina diferents sensibilitats de caràcter

transformador, entre les que es troba Maulets.

Tots aquests col·lectius, i molts més que s'han anat conformant els últims 18 anys, han confluït en la Plataforma en Defensa de la Serra de Marina i Can Zam, creant gran part de les persones d'aquests col·lectius Gent de Gramenet com a plataforma d'intervenció municipalista. Gent de Gramenet és la marca electoral dels sectors que tenen una visió rupturista i crítica cap a les institucions i aplega tot un seguit de gent que es defineix d'esquerres: socialistes, comunistes, independentistes... Alguns d'aquests militants han creat una assemblea de la CUP, que treballa per situar Gramenet del Besòs als Països Catalans.

D'aquesta manera, Gent de Gramenet suposa un ric espai

intergeneracional, que treballa de manera molt activa intervenint a cada ple i presentant mocions, fent-se així ressò de la seua existència.

Per altra banda, el 95 % dels membres de Gent de Gramenet formen part d'altres projectes socials, dificultant els intents d'apropiació dels moviments socials per part d'altres forces polítiques, pel fet de no formar-ne part. Aquest teixit associatiu li atorga una certa referencialitat, sense anar amb la bandera i el nom de Gent de Gramenet per davant, sino a base de treball i prioritzant la solució dels problemes a la propaganda electoralista. Problemes que combat a base d'una combinació entre mocions, alegacions, i mobilització al carrer.

Taverna catalana
l'ESPARRACAT
apats i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserratí

Cultura i música del país - Tastets - Begudes de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felu Montat, 18 - Esparequera - Tel. 93 770 80 99

ateneu popular

carrels

BENIARRÉS - el COMITAT - PPOC

La Bodegueta
Molins de Rei
c. Pintor
Fortuny 14

L'ESTAPERA
bar - cafeteria

C/ de baix, núm. 14, 08221 Terrassa, Països Catalans.
Tel. 91.736.81.64 | 690.90.72.90

Les estratègies de l'imperialisme a Amèrica Llatina i al Pròxim Orient

L'actual crisi capitalista està obligant les potències imperialistes a redefinir el tauler de joc internacional.

La profunditat de la crisi, la decadència políticomilitar dels EEUU i la incapacitat de la Unió Europea per esdevenir el seu substitut "natural" en són algunes de les claus, però també la irrupció de la Xina com l'antagonista econòmic, la tornada de Rússia al primer plànol internacional, i els projectes emancipadors liderats per la Veneçuela Bolivariana. Tot aquest ordre de coses està obligant les potències imperialistes a reconfigurar-se en el context internacional per tal de mantenir el control sobre els recursos del planeta.

60 anys de l'OTAN. 60 anys de mort i destrucció

El nou context obliga a un nou posicionament geoestratègic, tendint a militaritzar encara més els punts calents del globus, assegurar les rutes comercials i eliminar tota forma de resistència. El 60 aniversari de l'OTAN ha posat de relleu que, després de 60 anys d'existència d'aquesta organització, els EEUU compten amb més de 700 bases militars repartides arreu del món per tal de poder llançar operatius militars i terroristes contra desenes de pobles i processos revolucionaris. Així mateix, l'OTAN està servint com a instrument de consens entre els EEUU i l'altra potència imperialista, la Unió Europea, per tal de garantir el domini neocolonial del planeta en nom de la "instauració de la democràcia", les "missions de pau" i les "intervencions humanitàries".

Les passades i les actuals operacions militars de l'OTAN han causat milers de morts entre la població civil d'una gran quantitat de països. Els bombardejos

indiscriminats sobre la població a Sèrbia, Kosovo o Afganistan, per posar alguns exemples, han estat habituals: a l'Afganistan, l'OTAN realitza 50 bombardejos diaris, i en el primer semestre de 2009 l'OTAN hauria matat a 310 civils a aquell país.

Els Països Catalans han esdevingut, així mateix, una peça important en l'entramat militar de l'OTAN. El sistema de radars instal·lats al Puig Major (Mallorca), Menorca, Guardamar del Segura i el pic de l'Aitana donen una cobertura logística de primera magnitud, completada per la Caserna d'Alta Disponibilitat de Bétera (el Camp de Túria), amb certificació operativa i integrant de l'estructura militar de l'OTAN. La base aèria de Reus, però sobretot la caserna de Rabassa, a la ciutat d'Alacant i seu del Comandament d'Operacions Especials, completen la disponibilitat militar de l'OTAN en terres catalanes.

Amèrica Llatina. Control militar i polític

En aquest nou re-ordenament mundial, Amèrica Llatina juga un paper protagonista per als EEUU i la Unió Europea. El patí de darrere és cada vegada més insegur i, amb la irrupció de l'ALBA, les forces emancipadores del continent han trobat una eina eficaç contra els paquets de mesures neoliberalitzadores impulsades pels EEUU mitjançant el Tractat de Lliure Comerç (TLC), el Nafta i el Pla Puebla-Panamà. Amb la tutela sobre el Canal de Panamà els EEUU es garanteixen el control sobre del 70% del comerç mundial i de les rutes

Amb la construcció de les 7 noves bases ianquis, els EEUU s'assegurarien una major plataforma militar per tal de lluitar contra les Farc, atacar la Veneçuela Bolivariana i continuar desestabilitzant la regió andina, Bolívia fonamentalment.

militars, així com el control absolut de la conca del Pacífic, gràcies a la base militar instal·lada a Isla Grande, al Cap d'Hornos.

Les set noves bases militars ianquis que es construiran a Colòmbia venen a reforçar, des de l'àmbit militar, els intents de recolonització al continent. D'aquesta manera, Colòmbia està esdevenint l'Israel d'Amèrica Llatina, tant per la sintonia política com per la comunió d'interessos econòmics, militars i geoestratègics entre els EEUU i l'oligarquia colombiana. No és debades que experts israelians estiguen assessorant els militars i la policia colombiana, i que el genocidi de la població palestina tinga en els més de 4 milions de desplaçats el seu espill colombià.

Amb la construcció de les 7 noves bases ianquis, els EEUU s'assegurarien una major plataforma militar per tal de lluitar contra les Farc, atacar la Veneçuela Bolivariana i continuar desestabilitzant la regió andina, Bolívia fonamentalment. Però sobretot, s'assegurarien l'hegemonia militar contra la població de la zona, deixant el pas franc a les transnacionals. El colp d'estat a Hondures, on tímidament s'estaven implementant mesures contra la privatització de sectors estratègics com ara la llum, l'aigua, la telefonia, o els ports, i el Govern Zelaya girava cap a posicions populars i sindicals, n'és un clar exemple de que el Departament d'Estat ianqui, el Pentàgon, la Màfia de Miami i el Consell Empresarial Llatinoamericà no estan disposat a permetre cap espai emancipador a la regió.

L'accés i ocupació de l'Amazonia quedaria lliure, amb els seus incalculables recursos naturals. Les actuals 29 bases militars a Colòmbia i les Antilles, inclosa la seu a Aruba de la IV Flota, juntament amb les 5 bases d'operacions que la CIA té a la regió, no semblen ser suficients per a garantir el control de la zona. D'aquí que en els darrers temps s'haja implementat l'anomenada guerra de Quarta Generació, o

guerra bruta, amb una major violència paramilitar, especialment a la frontera amb Veneçuela. El propi estat colombià, mitjançant la Cort Suprema de Justícia, admetia el passat novembre l'existència de 24000 assassinats perpetrats pels paramilitars, la presentació de 17000 denúncies per desaparicions en els darrers 16 mesos, i l'existència de 1800 "falsos positius", com són coneguts els assassinats de dirigents de moviments socials, camperols o sindicalistes que perpetra el propi exèrcit colombià o els paramilitars, i que els soldats disfressen de guerrillers per obtenir ascensos o bonificacions.

Pròxim Orient. Del Caspi a l'Índic

Si, com indicaven, Colòmbia s'ha convertit en el principal aliat dels EEUU a Amèrica del sud, esdevenint la base militar i política de l'imperialisme en la zona, aquest paper el fa Israel a Orient Pròxim. El control militar, polític i econòmic de la zona que va des del Mar Caspi fins al Mar Roig resulta fonamental per a que les potències imperialistes puguin mantenir el seu domini. El control sobre els recursos naturals, fonamentalment gas i petroli, i les rutes de transport, expliquen en bona mesura els conflictes oberts per l'imperialisme a Afganistan,

Pakistan, Iran, Turquia, Kurdistan, Iraq, Líban i Síria. La presència de la V flota ianqui i d'una gran quantitat de bases a Qatar, Bahrein, Djibuti, Emirats Àrabs Units i Kuwait asseguren la reserva militar militar, complementada per les corruptes elits dirigents àrabs, perfectament plegades als interessos de l'imperialisme. En aquest sentit, l'ocupació del Líban, Afganistan i Iraq, així com la permanent amenaça d'intervenció contra Iran i el genocidi del poble palestí, en són l'exemple més clar de la violència imperialista en la zona.

No podem oblidar que entre l'estret d'Ormuz i el Mar Roig passa el 60% del petroli mundial, i que en les costes del lemen s'han trobat importants reserves petrolieres. És en aquest context en el qual s'entén la presència de forces de de la Unió Europea a l'Oceà Índic, en el marc de l'operació Atalanta. Plantejada com la resposta dels governs europeus per a fer front a actes de pirateria, aquest gran operatiu militar només pretén controlar les comunicacions marítimes entre Àsia i Europa pel Golf d'Aden.

Juntament amb la vigilància via satèl·lit, el govern espanyol té en l'actualitat dos vaixells de guerra, un avió de vigilància i un màxim de 395 soldats. La resta de països de la Unió europea han aportat operatius semblants, com ara Itàlia, Holanda, Gran Bretanya o Grècia. La militarització de l'Oceà Índic ha complert els seus objectius, i els grans bucs petroliers i de càrrega poden navegar tranquil·lament, però els altres pirates de la zona, els grans pesquers europeus, han vist amenaçat el seu gran negoci.

Els grans vaixells de la burgesia basca i gallega s'havien acostumat en els darrers anys a aprofitar la fallida d'estats com Somàlia i Kènia per a arrasar i esquilmar els seus recursos marins. La presència dels vaixells somalis a la zona, i el seu enorme potencial d'intimidació, han obligat els grans pesquers a allunyar-se de la costa, reactivant la pesca tradicional a aquells indrets i proporcionant una eixida econòmica als legítims explotadors d'aquells recursos. La resposta de la gran burgesia i dels governs europeus no ha estat una altra que la d'enviar

mercenaris per tal de mantenir els seus privilegis econòmics per la força.

Les grans empreses de seguretat europees estan assegurant els guanys de la burgesia europea i, al mateix temps, enriquint-se elles mateixes. No és una qüestió banal, ja que una d'elles no és altra que Levantina de Seguridad, propietat de José Luis Roberto, principal dirigent del partit feixista España 2000. D'aquesta manera, el govern espanyol i la seua burgesia està finançant a mans plenes l'ultradreta espanyola, proporcionant-la a més a més experiència militar i armes de guerra. Amb l'operació Atalanta, doncs, les classes dominats espanyoles no només estan assegurant els seus ingressos en l'Índic, sinó també creant l'estructura paramilitar amb la qual podran actuar als carrers dels Països Catalans, en una sort de Seccions d'Assalt a l'espanyola.

Un primer pas pel procés democràtic

Principis i voluntat de l'esquerra abertzale

El passat 14 de novembre l'Esquerra Abertzale va fer públic el document "Un primer pas pel procés democràtic: principis i voluntat de l'Esquerra Abertzale", que la Tanyada reproduceix pel seu valor polític i històric.

A la històrica localitat d'Alsàua, desenes de dirigents i militants van visibilitzar la nova fase encetada pel moviment independentista basc, producte de mesos de debat i centenars d'assemblees en les quals han participat milers de persones. Malgrat la forta repressió de l'estat espanyol, que manté empresonats desenes de quadres polítics i que ha engegat a la premsa una campanya difamatòria contra algun d'ells, l'Esquerra Abertzale avança decidida en la construcció de la independència i el socialisme.

Som independentistes, homes i dones de diverses generacions que hem treballat i treballem per construir i desenvolupar un projecte d'alliberament nacional i social. El nostre objectiu és la constitució d'un Estat propi, al considerar que es l'única forma de garantir totalment la supervivència i el desenvolupament ple del Poble Basc, en harmonia i solidaritat amb la resta de pobles d'Europa i del món. És el nostre legítim projecte polític, que pretenem obtenir gràcies a l'adhesió majoritària de la societat basca.

L'actual ordenament jurídic-polític, que divideix el nostre territori i limita els drets dels seus ciutadans i ciutadanes, s'ha confirmat com un escenari que perpetua el conflicte polític i armat. No permet que la ciutadania basca pugui decidir sense obstacles el seu propi futur. En aquest context, s'ha prolongat molt mes enllà del que ningú voldria desitjar la situació de violència i enfrontament armat, amb els costos humans i polítics que tots i totes coneixem. És la nostra prioritat superar aquest escenari.

Aquestes darreres tres dècades de conflicte, ens mostren una altra conclusió: som un moviment polític que el temps ha donat la raó. Així ho demostra, des d'aquella inicial exigència de ruptura democràtica respecte al règim franquista, el "no" del Poble Basc a la Constitució espanyola, a la OTAN o a la central nuclear de Lemoiz. Així ho demostra el nostre esforç per evitar que la trampa del estatutisme es consolidés. Així ho demostra la nostra frontal oposició al capitalisme ferotge.

No ha estat només en el terreny de l'oposició i la protesta on els i les independentistes hem guanyat batalles

polítiques i ideològiques. Les propostes de solució i futur realitzades per l'Esquerra Abertzale han estat assumides per molts sectors de la societat, en ocasions de forma majoritària. Les iniciatives per una solució negociada, els dissenys per assolir un marc democràtic o dinàmiques de construcció nacional, han possibilitat ineludibles avenços en el procés polític basc.

Als darrers anys s'ha avançat en certes qüestions que han fet no només desitjable sinó també possible materialitzar positivament per tota la ciutadania un canvi de cicle; al debat polític obert a la darrera dècada-que ha situat perfectament els nusos a deslligar per trobar una solució-: al treball i lluita incansables de milers de persones i sectors socials que han permès arribar fins el llindar del desitjat canvi polític veritable; així com la necessitat de deixar enrere les conseqüències perniciososes

d'aquest conflicte. Un canvi de cicle que substitueix l'enfrontament armat, el bloqueig i la falta d'expectatives pel diàleg, l'acord i una solució justa, estable i duradora pel país.

Amb encerts i errors, hem portat el Procés d'alliberament a la fase del canvi polític. Ara, es tracta de fer aquest canvi irreversible. Materialitzar el canvi, exigeix també canvis en nosaltres mateixos. Va ser necessari una reflexió i autocrítica d'arrel, i l'estem fent.

L'Esquerra Abertzale té ben present que no es tracta de conèixer o esperar allò que la resta d'agents estan disposats a fer, sinó allò que nosaltres hem de fer. La nova fase necessita de noves estratègies, de noves polítiques d'aliances i de nous instruments.

Partint que els objectius a assolir a la nova fase son el reconeixement nacional d'Euskal Herria i el reconeixement del dret

d'autodeterminació, per arribar al canvi, es fa indispensable una creixent acumulació de forces i portar la confrontació amb els estats al terreny on aquest estigui mes fluix, que no és un altre que el polític. Per això, la lluita de masses, institucional e ideològica, un canvi en la correlació de forces i la recerca de recolzament en el context internacional hauran de ser pilars fonamentals de la nova estratègia.

L'instrument bàsic per la nova fase política és el Procés Democràtic i la seva posada en marxa, una decisió unilateral de l'Esquerra Abertzale. Pel seu desenvolupament es buscaran acords bilaterals o multilaterals; amb els agents polítics bascos, amb la comunitat internacional i amb els estats per la superació del conflicte. Es a dir, el Procés Democràtic és l'aposta estratègica de l'Esquerra Abertzale per guanyar el canvi polític i social. Totes les consideracions estan compartides en comú a l'Esquerra Abertzale en el marc del debat que s'està donant internament amb responsabilitat..

Tanmateix, mitjançant aquest debat, es pretén establir com a propis per tota la seva base militant i social els següents principis, que desitgem compartir ara amb la ciutadania basca, els agents polítics, sindicals i socials del país així com amb la Comunitat Internacional:

1. La voluntat popular expressada per vies pacífiques i democràtiques, es constitueix com la única referència del procés democràtic de solució, tant per confiar en la seva posada en marxa i el seu òptim desenvolupament, així com per assolir els acords que haurà de recolzar la mateixa ciutadania. L'esquerra Abertzale, tal i com

haurien de fer la resta d'agents, es compromet solemnement a respectar a cada fase del procés, les decisions que lliure, pacífica i democràticament vagin adoptant els ciutadans i les ciutadanes basques.

2. L'ordenament jurídic-polític resultant a cada moment ha de ser conseqüència de la voluntat popular i garantir els drets pel conjunt dels ciutadans i ciutadanes. Els marcs legals vigents a cada moment, no poden ser obstacle o fre a la voluntat popular lliure i democràticament expressada, sinó que han de garantir el seu exercici.

3. Els acords a assolir en el desenvolupament del procés democràtic, hauran de respectar i regular-se pels drets reconeguts tant a la Declaració Universal dels Drets Humans com al Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals i el Pacte

Internacional de Drets Civils i Polítics, així com altres normatives internacionals referents als Drets Humans, siguin aquests individuals o col·lectius.

4. El diàleg polític inclusiu i en igualtat de condicions, es constitueix en la principal eina per assolir acords entre les diferents sensibilitats polítiques del país. L'esquerra Abertzale mostra la seva voluntat de formar part d'aquest diàleg.

5. En el marc del procés democràtic, el diàleg entre les forces polítiques ha de tenir com a objectiu un acord polític resolutiu, a validar per la ciutadania. L'acord resultant, haurà de garantir que tots els projectes polítics puguin ser no només defensats en igualtat de condicions, d'oportunitats i en absència de tota forma de coacció o ingerència, sinó que a més a més,

puguin ser materialitzats si aquest és el desig majoritari de la ciutadania basca, expressat mitjançant els procediments legals habilitats.

6. El procés democràtic ha de desenvolupar-se en absència total de violència i sense ingerències, mitjançant la utilització de vies i eines exclusivament polítiques i democràtiques. Partim de la convicció que aquesta estratègia política permetrà avenços mitjançant el Procés Democràtic. Sud-àfrica i Irlanda son un clar exemple.

7. Reiterem el nostre compromís amb la proposta d'Anoeta. Com en ella es reitera, s'ha d'establir un procés de diàleg i acord multipartit i en igualtat de condicions entre el conjunt de forces polítiques del país, que porti a terme la consecució d'un marc democràtic per que la ciutadania basca pugui decidir lliure i democràticament sobre el seu futur sense cap altre límit que la voluntat popular. Aquest procés, entenem que s'ha de regir pels principis del senador Mitchell. Per altra banda, s'ha d'establir un procés de negociació entre ETA i l'Estat espanyol que es fonamenti en la desmilitarització del país, alliberament de presos i preses polítiques basques, el retorn a casa dels exiliats i exiliades i un tractament just i equitatiu pel conjunt de víctimes del conflicte.

Per tot això, ens reafirmem en el nostre posicionament sense reserves amb un procés polític pacífic i democràtic per aconseguir una democràcia inclusiva on el poble basc, lliure i sense cap intimidació, determini lliurement el seu futur.

Euskal Herria, 14 de Novembre de 2009

Des de tots els fronts construïm
l'esquerra independentista

Des de tots els fronts construïm l'esquerra independentista

Aquest llibret recull els treballs de la trobada de formació i debat que es va fer els dies 30 de novembre i 1 i 2 de desembre del 2007, a Deltebre, emmarcada dins la Campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència, organitzada per diverses organitzacions i col·lectius de l'Esquerra Independentista.

Continguts:

- Escola de formació, un precedent a seguir
- Algunes reflexions al voltant de les revoltes populars als Països Catalans
- Conclusions del debat antipatriarcal de les jornades de formació
- 300 d'ocupació des del municipalisme: passat, present i futur
- La lluita estudiantil: resistència des de les aules
- La lluita antirepressiva, ara: Alerta Solidària

Dones i crisi: per una nova organització social dels temps i dels treballs

Aquest document està emmarcat en la situació actual de crisi econòmica i en pretén fer visibles i denunciar les conseqüències sobre les dones, ja que els efectes de les crisis són més nefastos sobre aquells col·lectius que es troben en pitjors condicions de partida.

La visió d'Endavant també té en compte l'origen de la situació desigual d'homes i dones, les causes i la seva evolució fins arribar als nostres dies, ja que no podem entendre les conseqüències sense identificar-ne les causes. Entre d'altres, fem un repàs del què és el patriarcat, la seva adaptabilitat, la situació de les dones en una societat patriarcal i capitalista així com una crida a la lluita col·lectiva.

30 anys de reformes laborals: 30 anys de retrocessos en els drets de la classe treballadora catalana

En el context actual de crisi, patronal, govern i sindicats majoritaris ja preparen una nova reforma per al 2010 amb l'objectiu de tornar a carregar el cost de la crisi sobre les treballadores amb noves retallades de drets i més precarietat.

Aquest text publicat per Endavant fa un repàs dels últims 30 anys de reformes laborals, que precisament han estat 30 anys de contínues retallades dels drets de la classe treballadora.

Edicions Tanyada és un nou projecte que pretén publicar llibres i textos que ajudin a crear una consciència crítica amb el capitalisme i amb totes les relacions de dominació. Pretenem publicar títols clàssics, amb especial atenció als que protagonitzaren lluites o contribuïren al desenvolupament del pensament crític i revolucionari al servei de l'emancipació classe treballadora i dels pobles oprimits; llibres que estudiïn el procés d'alliberament nacional català, però també llibres que ens acostin als processos de lluita d'altres pobles; i finalment, llibres que despullin el món d'avui, amb les seves contradiccions, i que aportin llum al necessari procés de lluita per l'alliberament.

TANYADA
Edicions

Edicions TANYADA

Endavant ha editat també els llibrets teòrics "*Idees per entendre la crisi i les seves conseqüències*", "*Crisis i dones: per una nova organització social dels temps i dels treballs*" i recentment "*30 anys de reformes laborals. 30 anys de retrocessos en els drets de la classe treballadora catalana*".

Podeu trobar aquest material i altres textos i documents al lloc web www.endavant.org o demanar-lo a l'assemblea o comitè local de l'organització

SUBSCRIU-TE A LA TANYADA:

Nom i cognoms:
Direcció:
Població:
Telèfon:

Codi Postal:
Comarca:
Correu Electrònic:

Subscripció 10 eu

Col·laboració 20 eu

Número de compte:

Banc o caixa: _____ Oficina: _____ Num Control: _____
Compte: _____

Autoritzo que carregueu al cc o llibreta indicada els rebuts que se us presentaran en concepte de subscripció a la revista Tanyada.

Signat:

*Lluitem per aconseguir
la plena independència*

dels Països Catalans

NI UE, NI OTAN REPARTIM EL TREBALL I LA RIQUESA CAP PERSONA ÉS ILLEGAL

**INDEPENDÈNCIA
SOCIALISME
PAÏSOS CATALANS**

endavant

organització socialista d'alliberament nacional

LLETANIA

Per als infants
mentides.
Per als amors
mentides
Per als amics
mentides
Per als clients
mentides

Mentides plenes o primes,
fermes o tendres -juraments, besades-;
vives -com fresca sang-;
sàvies, agraïdes.
Guatlles i bòfies.
Mitges mentides.

I mentides històriques
que avui pengem als mentiders besavis.
Mentides literàries
--a cada vers dues mentides.
Mentides metafísiques
--l'èsser i el temps, redéu!
Mentides tècniques, científiques:
xifres que es tornen màquines
i màquines que menten
com llegendes folles.

I mentides de fe,
que són la trista gran misericòrdia
del cel per als sofrents
i els míser de la terra;
altes mentides fabuloses
que un dia, no sé com,
diu que seran certeses,
(Gràcies, Senyor, per endavant,
acompte sense garanties,
per si així fos.
Amén, amén, Senyor!
Oïu el clam, Senyor?
Perquè la mort, quan ens remata, menti!)